

METAMORFOZE

KRALJICA METAMORFOZA

Naučila sam kako od robinje
postati kraljica
u vrijeme kada plava krv
nije mjerljiva
svoju prosipam pustinjama,
nestajem...

Počinjem uživati u gipkom, mladom tijelu;
u sljedećoj metamorfozi ću postati
izborano stablo
starog hrasta
u šumi dalekog sjevera.

Zabavlja me lakoća kojom se mijenjam!

JOŠ JEDNA METAMORFOZA

Pažljivo sam rukovala tobom
po uputstvima na ambalaži
pomilovala te po obrazu

Zatim
u tvoju dnk
ugradila svoje aminokiseline.

Sada si moja kopija
hodiš svijetom propovijedajući moju religiju...

Sada
kada vidim koliko sam daleko bila

od savršenstva
moje ruke vještog vajara
poklonit će svijetu
još jedno čudovište.

Uskoro!

A ja se ponovo mijenjam.

JOŠ JEDNA...

Vratila sam se u tamnu i sigurnu dubinu samoće.
Elastična, prozirna membrana
jedina veza i zid od svijeta
nategla se do pucanja
sada je ponovo zadebljala

kao moja materica
u plodne dane.
Mislila sam da će pući...
Grčila sam te i stezala
pokušala da ti u kožu urezbarim svoje snove.

Ne ide.
Ipak je vrijeme da izgovorimo
odrešito zbogom.

Vrijeme za novu metamorfozu?

METAMORFOZA UMIRANJA

Tragovi odsanjanih proljeća
vrate se
kad mi u tami
dotakneš uzdahe
pomislím:
nisam dovoljno duboko kopala kad sam
te sahranjivala.

Ako te ponovo moram ubiti
ovaj put ću ti oko vrata omotati
omču zaborava
i
stezati je
dok ne nestane posljednjeg udisaja
pri kome si pomislio
na mene.

Ognjem prezira ću sažeti tvoje tijelo,
a prah rasuti pustinjama nemira.

Tako se ubijaju utvare prošlosti!

SVJESNA METAMORFOZA

Zamijenila sam cipele balerine
(prema tvom savjetu)
iz neodsanjanih dječijih snova
sa čizmama po posljednjoj modi.

U našim svjetovima već je zakišilo i zahladnilo...
A ti si opet u pravu
i to mrzim,
kao i svoje brodolome.

Razbijem se o stvarnost i uskočim u odijelo svakodnevnice:
sa namještenim osmijesima i neizgovorenim riječima.

Postajem osmosatna naručena lutka s mozgom.
Trudim se pobijediti strah od nebuđenja
iz prisilnog carstva stvarnosti
i sačuvati snove.

I brojim dane,
do petka, do sutra.

NEOČEKIVANA METAMORFOZA

Smiješim se mladoj ženi u ogledalu.
Ona ne uzvraća...

Prebirem dnevne grijeha
gatajući uzrok
nenadanoj metamorfozi
i
otvaram novu sezonu zaboravljanja.

Nema tuge, nema boli,
dok tražim u tebi nešto od čovjeka koga sam voljela,
u nekoj predmetamorfozičnoj fazi
potom
zahvaljujem na vještini zaboravljanja,
olakšano rastačem
zalutala nepotrebna sjećanja...

Racionaliziranje emocija mi svejedno ne ide od ruke
pa nastavljam
mazohističku plejadu bola i suza
– Vrijeme je sivila, još koji dan –
tako kaže i vremenska prognoza

i dok se ne stiša bura hormona...

A onda opet uskačem u svoj omiljeni lik,
ne analizirajući suviše
uživam
do neke sljedeće metamorfoze.

NAJNJEŽNIJA METAMORFOZA

Vratila sam se kući.

Ponovo sam uskočila u svoju kožu,
čini mi se.

Ponovo sam djevojčica,
veselo skakućem užarenim avgustovskim danom,
moja dječja duša ogleda se u svemu oko mene
(koliko li imam godina, pitam se)
dok uživam u zelenim krošnjama, suncu, plavom nebu...

Kako samo uživam u ovom danu!
Ovo je moja najnježnija metamorfoza

I poželim da je zadnja.
Da barem mogu zauvijek ostati dijete!
Predugo sam vijala iluzije oko srca
kao leptire
i ljeto je prošlo skoro, opominje me
miris suhe trave i prvih zrelih šljiva.

Dovijam se svojim zabludama tako,
bježeći...